

סימון אדג'אשווילי, ללא כותרת. מתוך תערוכה בגלריה רוטשילד אמנות

"קיץ אחד, עיר אחת", סימון אדג'אשווילי. גלריה רוטשילד אמנות, תל-אביב. אוצרת: סמדר שפי

תערוכתו של סימון אדג'אשווילי בגלריה רוטשילד אמנות שונה מתערוכות קודמות שהציג, וזאת למרות שסגנונו המוכר והמיומן מזוהה מיד. אם בעבר התרכז אדג'אשווילי בציורי תפנים ריאליסטיים של סביבת מגוריו בתל-אביב, בציורים החדשים מתגנבים לתפנים המוכרים גם אלמנטים אדריכליים זרים שמקורם בסביבות ילדותו ונעוריו של הצייר יליד גיאורגיה. התוצאה לא נראית ריאליסטית פחות, אבל משהו בה מוזר מדרך-כלל.

אדג'אשווילי יוצר תפנים פסיכולוגיים. למרות הניקיון הצרני המוקפד שלהם והעדר כל דמויות בציורים, למרות הבנאליות של חדרים ריקים, כסאות, חלונות, מסדרונות ופינת של צבע מתקלף מהקיר, הכוונה אינה לאיום ה"אלבית", אלא דווקא אימת החוץ החודר מבעד לחלונות כגוש לבן, חסר פרטים ומסנוור. בעולם הציורי של אדג'אשווילי, אור הוא סם חיים אך גם מכה שיש להתגונן ממנה. הוא מאפשר את ההתבוננות החודרת, הממושכת והחוזרת על עצמה באופנים שונים במרחב המוכר, ומרחיק את הלא-מוכר אל מחוץ לטווח האפשרי. כשמתבוננים מקרוב מגלים עד כמה רזים הציורים ועד כמה מרשימה יכולתו של הצייר לתאר עומקים וקונסטרוקציות באמצעות תת-גוונים ושכבות של אור וצבע. מי היה מאמין איזה עושר ניתן לגלות בחיבור בין כמה מרצפות לדלת עץ מהוהה. זו אינה תערוכה פורצת דרך, אך היא יפה, אינה ומעודנת, ומאוד לא שגרתית באזרנו.

יונתן אמיר